

4. Odpisy na fundusz efektów wdrożeniowych z zysku są dokonywane w ciągu trzech lat, licząc od dnia uruchomienia nowej produkcji w skali przemysłowej lub zastosowania innych nowych rozwiązań, nie dłużej jednak niż do końca czwartego roku od dnia odbioru pracy badawczej, a jeżeli wdrożenie jej wyniku wymaga inwestycji — nie dłużej niż do końca piątego roku od dnia odbioru pracy badawczej. W wypadku gdy cykl normatywny inwestycji niezbędnej do wdrożenia wyniku pracy badawczej przekracza dwa lata, okres pięcioletni odpowiednio przedłuża się, nie więcej jednak niż do końca siódmego roku od dnia odbioru pracy badawczej.

5. Jednostka gospodarcza dokonuje odpisów z zysku na fundusz efektów wdrożeniowych kwartalnie, narastająco od początku roku, w wysokości nie przekraczającej: w pierwszym roku trzyletniego okresu dokonywania odpisów z zysku — 10% części zysku stanowiącej podstawę do dokonywania odpisów na ten fundusz, w drugim roku tego okresu — 8%, a w trzecim roku — 6% tej części zysku. Odpisy na fundusz efektów wdrożeniowych od przychodów określonych w ust. 1 pkt 2 nie mogą być wyższe niż 10% tych przychodów, pomniejszonych o koszty ich uzyskania.

§ 3. 1. Fundusz efektów wdrożeniowych, po odliczeniu należnych od jednostki gospodarczej kar umownych i odszkodowań przewidzianych w umowach wdrożeniowych, zawartych z jednostkami obcymi, przeznaczają się na nagrody dla:

- 1) autorów (współautorów) rozwiązań, których wdrożenie stanowiło podstawę do odpisu na fundusz efektów wdrożeniowych,
- 2) osób bezpośrednio współpracujących w realizacji pracy badawczej oraz w jej wdrożeniu,

zatrudnionych w jednostce gospodarczej wdrażającej lub w jednostkach obcych, które wykonały pracę badawczą i wyniki jej zostały wdrożone, oraz w jednostkach współpracujących z tymi jednostkami.

2. Jeżeli praca badawcza, której wyniki zostały wdrożone, została wykonana przez jednostki obce, jednostka gospodarcza wdrażająca przekazuje im część dokonanego odpisu z zysku na fundusz efektów wdrożeniowych, określoną w umowie wdrożeniowej. Pozostałą część odpisu jednostka gospodarcza przeznaczają na nagrody dla

pracowników własnych komórek badawczo-rozwojowych będących autorami (współautorami) prac badawczych, których wyniki zostały wdrożone, oraz dla własnych pracowników bezpośrednio uczestniczących we wdrażaniu wyników prac badawczych.

3. Z części odpisów na fundusz efektów wdrożeniowych przekazanych jednostce obcej jednostka ta wypłaca nagrody zarówno własnym pracownikom, jak i pracownikom jednostek współpracujących, z wyjątkiem pracowników jednostki gospodarczej wdrażającej.

4. Jeżeli wynik pracy badawczej zawiera projekt wynalazczy, twórca tego projektu:

- 1) otrzymuje wynagrodzenie za ten projekt według zasad określonych w przepisach o wynalazczości,
- 2) może ponadto otrzymać nagrodę z funduszu efektów wdrożeniowych za autorstwo innych, nie objętych przepisami o wynalazczości elementów wyników tej pracy, a także za uczestnictwo w pracy wdrożeniowej. Jeżeli wynik pracy badawczej lub jego element, za który jego autorowi wypłacono już nagrodę z funduszu efektów wdrożeniowych, zostanie uznany za wynalazek lub wzór użytkowy, nagrodę tę zalicza się na poczet wynagrodzenia dla twórcy tego projektu.

§ 4. Nie wykorzystane środki funduszu efektów wdrożeniowych jednostka gospodarcza może przeznaczyć na uzupełnienie funduszu postępu techniczno-ekonomicznego bądź na fundusz rozwoju. Jednostki gospodarcze nie tworzące funduszu postępu techniczno-ekonomicznego mogą przeznaczyć nie wykorzystane środki funduszu efektów wdrożeniowych na finansowanie prac badawczych lub na fundusz rozwoju.

§ 5. Jednostki gospodarcze dostosują umowy wdrożeniowe zawarte przed dniem wejścia w życie rozporządzenia do zasad określonych w tym rozporządzeniu — z ważnością od dnia 1 stycznia 1986 r.

§ 6. Tryb i terminy dokonywania wypłat nagród z funduszu efektów wdrożeniowych są określane w regulaminach zakładowych.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

264

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 października 1985 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie rodzajów kosztów i strat uznanych za nieuzasadnione przy opodatkowaniu podatkiem dochodowym jednostek gospodarki społecznej.

Na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o opodatkowaniu jednostek gospodarki społecznej (Dz. U. z 1984 r. Nr 16, poz. 75 oraz z 1985 r. Nr 12, poz. 50 i Nr 37, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1985 r. w sprawie rodzajów kosztów i strat uznanych za nieuzasadnione przy opodatkowaniu podatkiem dochodowym jednostek gospodarki społecznej (Dz. U. Nr 9, poz. 29) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2:

- a) w pkt 1 po wyrazie „gwarancji” stawia się średnik i dodaje wyrazy: „w wypadku ustalenia przez Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacji Miar i Jakości bądź upoważnioną przez niego jednostkę organizacyjną normatywu kosztów napraw wyrobów objętych gwarancją z mocy prawa, za koszty nieuzasadnione uznaje się 100% przekroczenia normatywu tych kosztów”;
- b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„5) kwotę składek członkowskich uiszczanych na rzecz organizacji społecznych, obciążających koszty działalności jednostek gospodarczych, z wyłączeniem składek uiszczanych na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża oraz organizacji społecznych posiadających status wyższej użyteczności bądź zrzeszonych w organizacjach posiadających taki status”;

2) w § 3:

- a) w pkt 1 dodaje się lit. g) w brzmieniu:
„g) naruszenia przepisów dotyczących zaopatrzenia materiałowo-technicznego”;
- b) dodaje się pkt 16 i 17 w brzmieniu:
„16) wpłaty uiszczane przez jednostki gospodarki uspołecznionej na podstawie odrębnych przepisów na centralny fundusz oszczędnościowy paliw, energii, surowców i materiałów oraz na fundusz surowców wtórnych z tytułu:

- a) sprzedaży wyrobów (usług) objętych zakazem produkcji, stosowania przy ich produkcji technologii wytwarzania nadmiernie energochłonnych i materiałochłonnych oraz stosowania niektórych materiałów do produkcji określonych wyrobów (usług),
- b) przekroczenia limitów zużycia energii elektrycznej i paliw gazowych,
- c) nieprzestrzegania przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej,
- d) przekroczenia państwowych normatywów zużycia paliw, energii, surowców i materiałów,
- e) zniszczenia użytecznych odpadów lub obniżenia ich wartości użytkowej,
- 17) równowartość należnych kar umownych, wynikających z umów sprzedaży oraz umów dostawy między jednostkami gospodarki uspołecznionej i z umów o prace projektowe w budownictwie oraz o wykonanie inwestycji, robót i remontów budowlanych, których obowiązkowego dochodzenia zaniechano.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

265

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 października 1985 r.

w sprawie działalności gospodarczej organizacji społecznych.

Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o drobnej wytwórczości (Dz. U. Nr 3, poz. 11) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie określa zasady i zakres prowadzenia działalności gospodarczej przez organizacje społeczne, organy właściwe do udzielania i cofania zezwoleń oraz tryb udzielania i cofania zezwoleń, a także warunki i zasady zrzeszania się organizacji społecznych w zakresie ich działalności gospodarczej.

2. Rozporządzenie nie dotyczy działalności gospodarczej prowadzonej przez społeczno-zawodowe organizacje rolników.

3. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o organizacjach społecznych, rozumie się przez to stowarzyszenia zarejestrowane, stowarzyszenia wyższej użyteczności,

związki zawodowe, organizacje polityczne, organizacje młodzieżowe oraz inne organizacje ludu pracującego mające osobowość prawną.

§ 2. 1. Organizacje społeczne mogą prowadzić działalność gospodarczą na zasadach określonych w rozporządzeniu, po uzyskaniu zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej, zwanego dalej „zezwoleнием”.

2. Celem działalności gospodarczej organizacji społecznych jest przede wszystkim tworzenie warunków realizacji celów statutowych oraz zapewnienie bądź uzupełnienie środków na działalność statutową organizacji, jak również aktywne wykorzystanie potencjału organizacyjnego tych organizacji dla społeczno-gospodarczego i kulturalnego rozwoju kraju.

3. Dla realizacji celów wymienionych w ust. 2 w uzasadnionych wypadkach może być prowadzona działalność gospodarcza nie związana z działalnością statutową.

4. Organizacje społeczne mogą prowadzić działalność wytwórczą, usługową, handlową, wydawniczą i szkoleniową na rzecz zaspokojenia potrzeb społecznych, w szczególności przez: